

הילד שנעלם

רוסיה

לפני הרבה זמן חי איש אציל אחד
שנולד לו בן יפה ונהדר. אך לפני

הולדתו לאבא היה חלום ובו נאמר לו כי
הילד לא יוכל להגיע לגיל שתים-עשרה
אם רגליו יגיעו אי-פעם לקרקע.
מובן שדאגו מאוד שהילד לא יעמוד על
האדמה עד שיגיע לגיל הזה. לפעמים

נשאו אותו על כיסא מיוחד, לפעמים
המטפלת החזיקה אותו בזרועות, אך עד
גיל שתים-עשרה רגליו לא נגעו בקרקע.
כשהתקרב יום ההולדת השתים-עשר
של הילד אבא שלו החליט לעשות
מסיבה גדולה. אך יום אחד לפני כן,
כשהכל היה כבר מוכן למסיבה,
המטפלת של הילד שמעה פתאום בחצר
רעש אדיר, מלווה בבכי וצעקות. היא
הניחה את הילד ורצה לחלון. באותו
הרגע כל הרעש פסק. היא רצתה להרים
שוב את הילד, אך לא ראתה אותו יותר.
היא הבינה מיד שלא צייתה להוראות,
רגליו של הילד נגעו באדמה, ועכשיו
הילד נעלם.
לצעקותיה רצו אליה האנשים ואבא של
הילד איתם, ושאלו מה קרה. בבכי גדול
הוא קיבל את היעלמותו של בנו, לפני
יום הולדתו השתים-עשר.

הלילה, אך שום דבר מיוחד לא נראה בשעות היום. הוא החליט לבדוק את העניין והבטיח פרס של שלוש מאות מטבעות זהב למי שמוכן לבלות לילה שלם בחדר זה.

Richard, age 12 CA

רבים היו המתנדבים, אך איש מהם לא העז להישאר לילה שלם, כי כאשר שמעו את הקולות המוזרים, צעקות וגניחות, ברחו מיד, עדיפים לשמור על חייהם מאשר לקבל את הפרס.

קשה לתאר את צערו של האב. הוא שלח משרתים לרחבי הארץ לחפש אחרי בנו, הוא פיזר כסף לימין ושמאל, הוא הבטיח אוצרות למי שימצא את הילד. אך הכל לשווא. הילד נעלם כאילו לא

David, age 8 Los Angeles, CA

היה קיים כלל. אחרי שנים נודע לאציל זה שבאחד מהחדרים המפוארים ביותר של ארמונו נשמעים צעדים, כאילו מישהו מסתובב שם, נשמעו גם צעקות וגניחות בחצות

**"אני מוכנה אפילו עכשיו" ענתה "אני
מבקשת רק קצת מזון כדי שאוכל להכין**

לי ארוחת ערב, כי אני רעבה מאוד."
**אמנם ניתנו הוראות לספק לה מזון לא
רק ללילה אחד אלא אפילו לשלוש
לילות. עם האוכל הזה, קצת עצי הסקה
ונר היא נכנסה לחדר. היא הבעירה אש
באח, ערכה שולחן, בישלה והכינה מיטה
ללילה. עיסוק זה לקח לה חלק מהערב.
הזמן עבר כה מהר שהיא הופתעה ממש
כשהשעון צלצל לחצות. עם הצליל
האחרון היא שמעה צעדים, החדר**

**האב המסכן היה כבר מיואש כי לא ידע
איך לפתור את התעלומה.
לא רחוק מהארמון חיה אלמנתו של
טוחן, ולה שלוש בנות. המשפחה הייתה
עניה מאוד ובקושי יכלה לפרנס את
עצמה. כשהבת הבכורה שמעה על
הפרס, אמרה: "אין לנו מה להפסיד.
אשתדל לזכות בשלוש מאות מטבעות
הזהב האלה ואשאר בחדר זה כל
הלילה. אנא, אמא, תרשי לי."
האם התלבטה קשות כי שמעה על
הרעשים האיומים שנשמעו בלילה בחדר
שבארמון. אך כשחשבה על הפרס
המובטח וכמה שהוא יוכל לעזור
בחייהם, הסכימה.
הבת הלכה אז לארמון וביקשה את
אישורו של האציל.
"האם באמת את מוכנה לבלות לילה
בחדר עם רוחות רפאים?" שאל ההוא.**

התחיל לרעוד כולו ונשמעו גניחות
איומות. הנערה המפוחדת רצה מפינה
לפינה, אך לא יכלה לראות כלום.
הצעדים והגניחות נשמעו כל פעם
חזקות יותר ויותר.
פתאום הופיע בחדר איש צעיר. הוא
ניגש אליה ושאל: "למי בישלת את

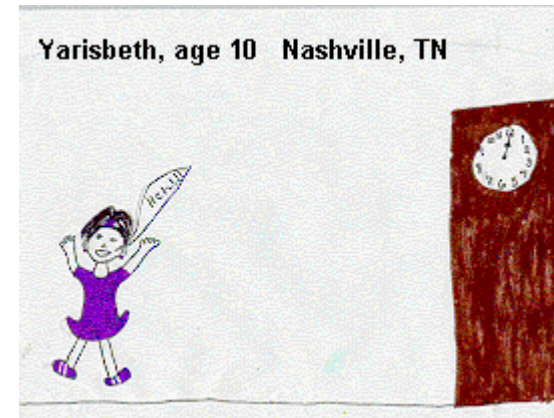

הארוחה?"
"לעצמי" ענתה מופתעת.
פניו של הזר נעצבו. "והשולחן הזה,

ערוך למי?"
אחרי רגע ענתה "לעצמי."
עיני הצעיר התמלאו הדמעות אך הוא
שאל שוב: "והאש הזו, למי מובערת?"
"לעצמי" אמרה.
דמעות זלגו מעיניו של הצעיר, הוא רק
נפנף בזרועותיו ונעלם.
הנערה סיפרה בבוקר לבעל הארמון מה
קרה בלילה, אך העדיפה שלא לתאר את
הצער שראתה בעיניו של הצעיר. היא
קיבלה את שלושת מאות המטבעות
והאיש הודה לה על כך ששמע לפחות
משהו שיכול להוביל לפתרון התעלומה
של בנו.
למחרת, הבת השניה הלכה לארמון
והתנדבה לבלות לילה בחדר רוחות
הרפאים. אחותה הסבירה לה מה קרה
בלילה, כך שהיא הייתה מוכנה יותר
לאירועים. האציל הסכים ושוב סופק לה

כל הדרוש.

היא נכנסה לחדר, הבעירה אש, פרסה מפה על השולחן והמתינה לחצות. כשהופיע הצעיר ושאל כמו קודם: "למי האוכל הזה? למי השולחן ערוך? למי

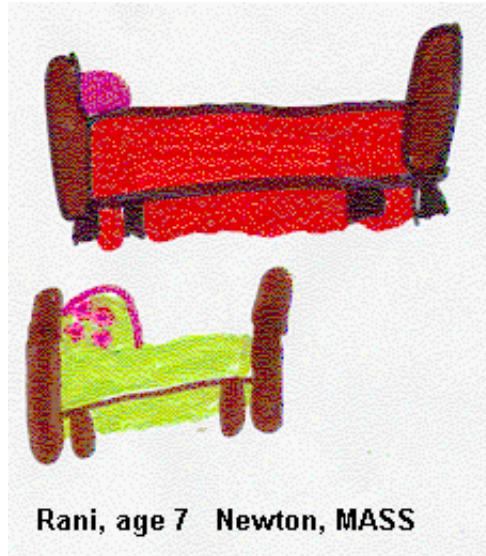
האש שבאח?" היא ענתה כמו אחותה קודם: "לי עצמי, רק לי?" כמו בפעם הקודמת בכה הצעיר ונעלם שוב.

גם הפעם סיפרה הבת לבעל הארמון על האירוע, אך כדי לא לעציב אותו לא

הזכירה את העצב שראתה בפניו של הצעיר. שוב ניתן לה הפרס והיא הלכה הביתה.

ביום השלישי גם הבת הצעירה החליטה לנסות את מזלה בארמון. האם לא רצתה לסכן אותה, אך הפרס הגדול פיתה אותה והסכימה שוב. וכך, עם

ההוראות של האחיות, עם הסכמתו של האציל ועם מזון רב ללילה היא נכנסה לחדר הרוחות. כמו אחיותיה קודם היא

הבעירה אש, בישלה וערכה שולחן, הכינה מיטה ללילה והמתינה לחצות.

בחצות הרעידו צעדים כבדים את החדר,
באוויר נשמעו זעקות וגניחות. הנערה
הביטה סביב אך לא ראתה כלום. אך

פתאום הופיע
הצעיר. הוא
הצביע על השולחן
ושאל: "למי ערוך
השולחן הזה?"
אמנם האחיות
הדריכו אותה
קודם ואמרו
להשיב בדיוק כפי
שהן השיבו, אך

כשהנערה הצעירה הביטה בעיניו של
הזר, נבוכה ולא ענתה.

והוא שאל שוב בארשת פנים חמורה:
"למה את לא עונה? למי הכנת את
האוכל הזה?"

במבוכה היא אמרה: "הכנתי אותו

לעצמי, אבל אם תרצה, אתה מוזמן."
פניו של הצעיר נעשו רכים יותר והוא
שאל שוב: "והשולחן הזה, למי הוא
ערוך?"

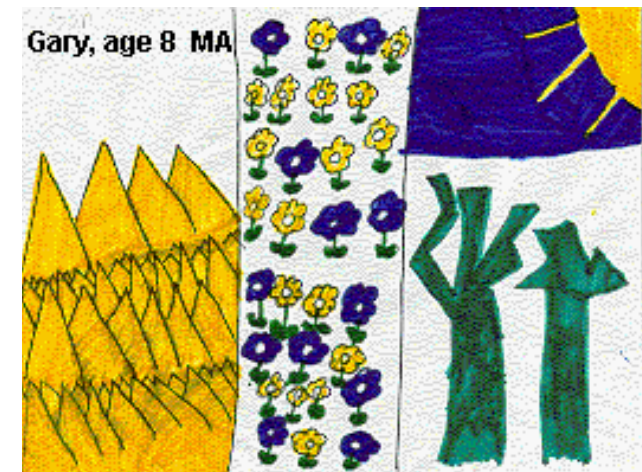
"לעצמי" ענתה הנערה "אך אשמח אם
תכבד אותי ותהיה לאורח שלי."

הוא מחא כף בשמחה ואמר: "כמה יפה.
אני מקבל את הזמנתך. אך תמתיני-נא.
אני צריך קודם להודות לידידי שטיפלו
בי עד עכשיו."

באותו הרגע נפתח פתח גדול ברצפת
החדר. הצעיר התחיל לרדת לתוך
הפתח, אך הנערה, סקרנית לדעת מה
קורה תחת הרצפה, החזיקה במעילו
וירדה אחריו בלי שהרגיש בכך. כך הם
ירדו עד תחתית הבור.

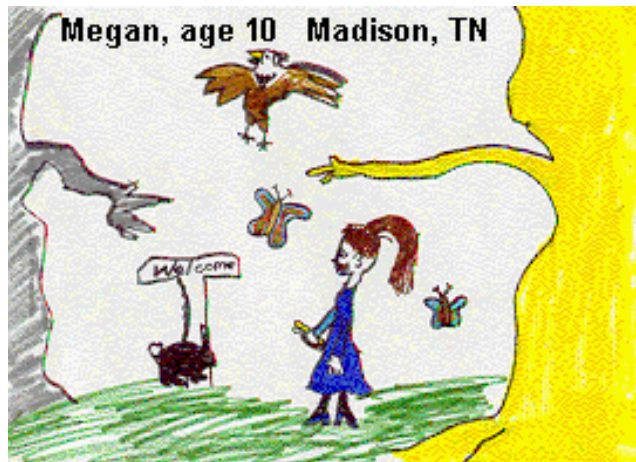
שם נפתח עולם נהדר לפני עיניה. מצד
אחד זרם נהר זהב, מצד שני התרוממו
הרים של זהב ובמרכז נראה אחו מלא

פרחים. הצעיר הלך הלאה והיא הלכה
אחריו.
הוא הלך ובירך את הפרחים לשלום,
כאילו היו חברים שלו. הם הגיעו ליער
עצי זהב. ציפורים רבות התעופפו סביב

ראשו של הצעיר והוא דיבר אליהם
ובירך אותם לשלום. הנערה שברה ענף
אחד מעץ הזהב למזכרת, והסתירה
אותו בבגדיה.
הם המשיכו כך ליער שכולו עצי כסף.

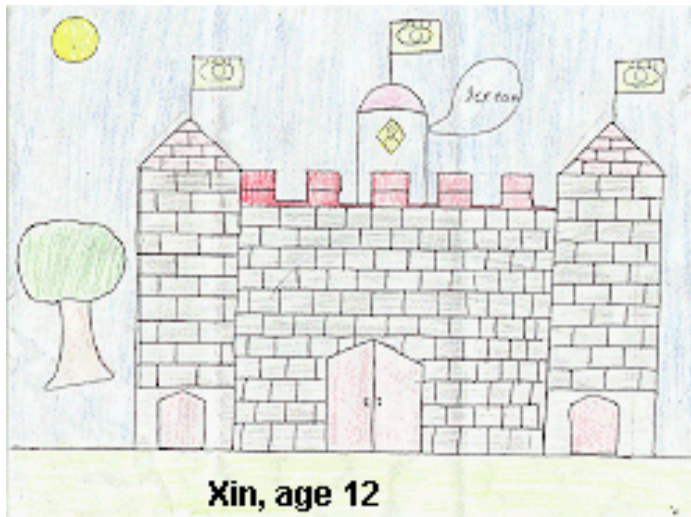
חיות שונות באו לצעיר והוא דיבר אליהן
וליטף כל

אחת.
בינתיים
הנערה
הורידה ענף
קטן מעץ
כסף
והסתירה
בבגדיה.

כשהצעיר גמר להיפרד מכל ידידיו הוא
חזר באותה הדרך, ועלה בחור של
הרצפה, כשהנערה אחריו. הרצפה
נסגרה בלי להשאיר סימן כלשהו.
הנערה חזרה למקומה ליד האח, שם
איפה שישבה כשהגיע הצעיר.
"נפרדתי מכולם" אמר "כעת אנו יכולים
לאכול."
היא מיד הגישה לשולחן את האוכל

והכסף המונחים על המיטה.
"מה רואות עיני? את הלכת אחרי? דעי,
מהענפים האלה נעשה ארמון נפלא בו
נוכל לחיות." הוא לקח את הענפים
והשליך אותם דרך החלון ומיד קם שם
ארמון נהדר, כולו זהב וכסף.
שם הם חיו באושר ועושר, כבעל
ואישתו, בן האציל ובת הטוחן הצעירה.

שהכינה קודם, והם סעדו זה לצד זה.
כשסיימו את ארוחתם הוא אמר: "כעת
הזמן למנוחה" והשתרע על המיטה.
הנערה שמה לידו את ענפי כסף וזהב
שהביאה מהעולם הקסום. אזי התיישבה
בשקט בכסא בסמוך לו.
למחרת השמש עמדה כבר גבוה
בשמיים, והנערה עדיין לא יצאה מהחדר
כדי לספר על אירועי הלילה. האציל דאג
מאוד שמה עלול היה לקרות משהו רע
לנערה, וצעד אנה ואנה באי-סבלנות.
בסוף החליט להיכנס לחדר ולראות
בעצמו מה קרה.
איזה הפתעה חיכתה לו! על המיטה ישן
הבן, האבוד זה זמן רב, ולידו ישיבה
הבת הצעירה של האלמנה. באותו הרגע
התעורר הצעיר. האב מיד ציווה להכין
מסיבת קבלת פנים גדולה לבן.
באותו הרגע ראה הצעיר את ענפי הזהב